watas, kunna säraſt ütteldas ikkes emmatſe ollewat: et temma abbiello rikmiſe pärraſt ſurmale ſunnitas; ehk, kunna ſe kohhus ennamb ſüggiſel petas: et säraſt tappetas, kes ütte wea perraſt ei jöwwa töistega üttten miñna lämmale male, nink ke ſis nälja waiwan peas pikkamiſi koolma. — Abbiello armastuſeſt ja uſſutawuſeſt piddawa nemma kül ſuurt luggu. Surmani hoitwa nemma töine töiſe pole. Kolmahawa olli kewwajal ſiin ütte möiſa murro pääl üts ärralastu ſiwaga emmane. Sis tulli eſſane paljo aiga eggapäiw tedda kaema: ſe olli öige halle nätta. — Nink niſamma ſuur peap ka neide latſelik armastus jöwweto wannu nink häddaliste wasta ollema, et nemma neid holega toitwa, kunni nemma weel paigan omma; nink wahheſt näütwa nemma neile ſega pärrameſt armo, et nemma neid enne omma ärraminnekit löppetawa. Paljo halwembaste teep mönni innemiste - rahwas lõuna - merre ſaarte pääl, kun poig omma ellatanu eſſa nink emma ötſekui armo pärraſt nuijaga kolus lööp, kui neide üllespiddamine tälle waiwas om. — Ent olgo to kohtopiddamiſe aſſi kui taht, ſis om ikkes immes paña, et tonikurre säraſt wiſi piddawa.

Ka mönnel töiſel wiſil näütwa nemma innemiſe kombet. Kui hone, mink pääl nemma ellawa, pallama lääp, ſis kandwa nemma ommi poige, ke weel ei lenda, omma ſälla pääl muijale. Merreweritſen linun, kun neil turro pääl rohkembaste toiduſt löwwis, köndwa nemma innemiste ſean julgeste ulitſid möda nink tahtwa ikkes, et neile teed antas, mes innemiſe ka hämelega teggewa, ke neile ka kallakeſi, lihha-tükke ja muud andwa.

Wäga hölpſaste ſaap tonikurg ka koddolinnus harjotedus. Suwwel hoijap ſärane aidu kigiſt kahjolikuiſt ellajiſt puhta, lendap ka kawwete ärra, hennele ennambat toiduſt otsma, nink tullep iks jälle

taggaſi. Ennege ſüggiſel peap tedda kinni hoitma, et ta töistega ärra ei lenda. Talwel toidetas tedda konnega (keldriſt) kalluga, ſolikuidega ja lihhaga nink muga, mes ta oppip ſöma. Talwe külma kannatap ta kül, ent kange külmaga om ta kurb. Ta laſſep kiik hennega tetta, ni kui om: ommi ſiwu wäljaſirrutada; nink eal ei raggu ta, ni kui kurg, omma nokkiga tutwid innemiſi, ke tälle hääd tennu. Kik hätteggemiſt tunnep ſe lind nink om ſe eeſt tennolik. Kikeennambaste ſaap temma lastega ſöbratſes, mängip neidega, ajap neid pärran, wöttap neid ſilu piddi ehk käüsſiſt kinni, lääp ſis pakko nink kaep paggeden taggaſi, kas latſe ka jälle tedda pärran ajawa, laſſep henda ſis neilt handa ehk ſiwu pitte kinniwötta, ajap ſis jälle neid pärran nink mängip neidega hä tük aiga kohhalt ni kui latſe eſſikeskel mängwä. Ent ni halp ei olle ta mitte, kui koddun petu kurg omma tantſimiſſega; tonikurg om tötteme-leline. Seſamma omma töttemele ja tarkuſega nink omma mötlemiſe, tundmiſe ja möiſtliko tahtmiſega, om temma ni kigiſt lindaſt auſamb, kui elewant kigiſt immejiſt ellajiſt auſamb om.

Weel tullep temmaſt kitta, et ta wäga puhtuſt armastap. Kui ta peſſa pääl om, ſis puhhaſtap ta henda allati nink ei ſalli omma walge karwa küllen üttegi tikko. Omma ja poige rojuſt kaſſip ta peſſaſt wälja nink wiip kohhe ſallaja paika ärra. — Muido om temma julge nink ei warri middagi, ſeſt et ta omma jöudo tunnep; ent kaſſe pelgap ta ni wäga, et ta henda ka ütteſt koluſt ehk wäljatoppituſt kaſſiſt ennege waiwalt ja hirmo pärraſt wärriſten laſſep möda ajada. — Temma elloigga om ennamb 20 ajastaiga pik, mes ütteſt koddun petuſt om nättu, ke 22 ajastaiga waunas ſai.

Kigeſt ſeſt, mes meije täwwe töttega tonikurreſt ſiin olleme juttuſtanu, ollet ſinna, armas luggeja,